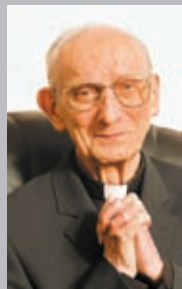

O OBRAZI VERE

OBRAZI

VERE

Uredila: Darja Šneberger Brežnik

Šmarnice za odrasle
OBRAZI VERE

Več informacij o knjigah založbe Družina najdete na:
www.druzina.si

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-5-312.47

OBRAZI vere : šmarnice za odrasle / uredila Darja Šneberger Brežnik ; [izdal]
SŠK-SKU. - Ljubljana : Družina, 2013

ISBN 978-961-222-954-2

266232320

OBRAZI VERE

Šmarnice za odrasle

Uredila: Darja Šneberger Brežnik

ZALOŽBA
DRUŽINA

SŠK - SKU

Šmarnice za odrasle

OBRAZI VERE

Revija Božje okolje že več kot deset let prinaša rubriko *Obrazi vere*. V njej so predstavljene osebne zgodbe povsem običajnih ljudi, ki so pustili, da je Bog iz njihovih življenj napravil tisto najboljše. Niso bili popolni, so pa skozi vzpone in padce iskali božjo smer in s tem spreminjali svet.

V letošnjem šmarničnem branju predstavljamo 31 od teh ljudi. S svojo duhovno pustolovščino nas bodo med drugim navdihovali slovenski arhitekt, ki je veroval, da s svojim življenjem in delom le izpolnjuje božjo voljo; ustanovitelj skavtskega gibanja, ki je zaznamoval rodove mladih; čilenska najstnica, ki jo je Kristus popolnoma osvojil; genetik, ki je bil velik borec za spoštovanje življenja od spočetja ... in številni drugi izjemni posamezniki. Spodbujajo nas, da tudi sami postanemo »obraz vere« in po Marijinem zgledu vsak dan znova sklenemo prijateljstvo z Bogom.

Satoko Kitahara (1929–1958)

Japonska aristokratinja med smetiščarji

Satoko Kitahara je bila najmlajša izmed štirih otrok v japonski aristokratski družini, ki je pripadala staremu klanu samurajev in šintoističnih duhovnikov na otoku Kjušu. Stanovali so v prestižnem tokijskem predmestju. Od rojstva leta 1929 do začetka druge svetovne vojne je živel v mirnem in ljubečem družinskem okolju ter hodila v dobre šole.

Vojna je družino razbila: Satoko je morala na delo v tovarno letal, kjer se je nalezla tuberkuloze, njen oče je odšel na fronto, starejši brat pa je podlegel pljučnici. Šele po kapitulaciji se je preostala družina srečala in spet zaživela skupaj. V Afriki delujoči zdravnik Albert Schweitzer je mlado Satoko navdušil za študij farmacije, ki ga je v težavnih povojnih razmerah končala leta 1949. Družina je takoj po vojni v svojo hišo sprejela Satokino prijateljico, ki je študirala na katoliški šoli. Prek nje se je Satoko seznanila z japonskimi katoličani, duhovniki in redovnicami. Prevzeli so jo mir in tišina v kapeli, molitev in sveta evharistija ter – po dogodku v mestu Yokohama – Lurška Mati Božja v svojem skrivnostnem brezmadežnem spočetju. 30. oktobra 1949 je sprejela krst in si izbrala ime Elizabeta Marija.

Naslednje leto se je srečala z minoritskim duhovnikom Zenom, ki je nadaljeval delo sv. Maksimiljana Kolbeja v smetiščarski vasi Ari no Machi – Mesto mravelj v bližini Tokia. Tam so živeli ljudje, ki so zaradi vojne vse izgubili. Da bi preživeli, so zbirali smeti za predelavo in staro železo za prodajo. Mestnim oblastem zaradi sanitetnih razlogov vas ni bila pogodu in so jo želele porušiti, ljudi pa razseliti.

Po prvem obisku smetiščarjev je Satoko zapisala: »Ležim v postelji, a ne morem zaspati. Brat Zenon, človek brez formalne izobrazbe, saj ne zna niti brati japonščine ..., mi je odkril Japonsko, za katero nisem niti vedela, da obstaja. Tam na tisoče ljudi živi v nepojmljivi bedi. Veliko teh ljudi živi manj kot kilometer od mojega doma! Živela sem v umetnem svetu razvajene nevednosti, medtem ko je ta nepismeni tujec, ne da bi se oziral nase, delal v svetu boleče resničnosti. Živela sem obdana s preprogami in toplimi pečmi, medtem ko je on brez dežnika hodil po svetu bede.«

Po prvem obisku smetiščarske vasi je tam sprva pomagala pri pripravi praznovanja božiča ter se ob tem seznanila s tamkajšnjimi otroki. Obenem jo je nekdo ošvrknil: »Če bi bila iskrena Kristusova učenka, bi bila revna in bi z ubogimi delila življenje, polno trpljenja. V svoji dvonadstropni hiši ne razumeš ničesar o ljudeh, ki 365 dni na leto živijo v razgaljeni revščini.« Satoko je to pretreslo in potrlo. Ob premišljevanju Pavlovega pisma je sprejela odločitev, s katero je povzročila nemajhen škandal: potomka samurajev in hči uglednega profesorja iz vrst japonske aristokracije se je naselila med smetiščarji.

Za Japonce, ki so skoraj neločljivo povezani s svojo družino, versko tradicijo in skupnostjo, je bil to nepojmljiv korak. A Bog je imel s Satoko poseben načrt: po mnogih molitvah in prizadevanjih so v Mestu mravelj zgradili cerkev in prav zaradi tega oblast ni uresničila svojega namena, da bi vas podrla. Satoko se je še naprej posvečala vzgoji in izobraževanju otrok. Zaradi prevelikega napora je zbolela in se v želji, da bi okrevala, za pol leta umaknila iz vasi. V tem času je njeno mesto prevzelo drugo dekle, vas pa je dobila obilno državno finančno pomoč. Ob vrnitvi so Satoko popolnoma razlastili – smetiščarji so odslej lahko živeli brez njene pomoči, zato je niso več potrebovali.

Satoko je ostala brez lastnine in zdravja, pa tudi noben izmed njenih upov in načrtov, ki jih je imela z ubogimi, se ni izpolnil. Pred njo je bila še zadnja in največja žrtev: popolna odpoved lastnim načrtom, da bi izpolnjevala le božjo voljo. V

duhovni noči se je borila s skušnjavami dvoma in obupa ter se ob tem opirala na Devico Marijo, ponižno služabnico Najvišjega.

Tudi Satoko je bila in ostala preprosta služabnica. V navzočnosti svoje matere in sestre je stara manj kot 29 let umrla 23. januarja 1958. Številni prebivalci vasi, v kateri je živela zadnja leta, so se zaradi njenega pričevanja spreobrnili v katoliško vero.

Sveti Bog, po Mariji te prosimo, da bi se znali odpovedati svojim načrtom in sprejeti tvojo voljo.

Antoni Gaudí (1852–1926)

Asket in arhitekt »Svete družine«

Sedmi junij 1926, Barcelona. Človeka z belo brado, belimi lasmi in modrimi očmi je povozil tramvaj proge št. 30. Kakor vsak dan je šel v cerkev svetega Filipa Nerija, da bi malo poklepetal z Marijo, kot je sam dejal. Mimoidoči so se ustavljali ob njem, ko je nezavesten obležal na pločniku. Nihče ga ni poznal, zelo revno je bil oblečen, ni nosil nogavic. V žepu je imel nekaj lešnikov in evangelij. Taksisti ga niso bili pripravljene odpeljati v bolnišnico za ubožce. Tam je umrl tri dni za tem, ko ni hotel, da ga znanci premestijo v boljšo bolnišnico, ampak je dejal: »Moj prostor je med ubogimi.«

Ta človek je bil slavni arhitekt Antoni Gaudí. Ljudje so, kot da bi se hoteli odkupiti za to naključno nevhvaležnost ob nesreči, množično prišli na njegov pogreb. S papeževim dovoljenjem je bil Gaudí pokopan v kripti cerkve Svete družine, ki ji je posvetil svoje življenje.

Gaudí se je rodil v podeželski družini kot sin navadnega kotlarja. Že majhen je zbolel za revmo, ki mu je preprečevala brezskrbno tekanje z vrstniki, veliko časa pa je preživel v nara-vi in jo natančno opazoval. To se je kasneje pokazalo tudi v njegovi arhitekturi. V stavbah, ki jih je zasnoval, je mogoče jasno prepoznati debela drevesa, veje, cvetove ali plodove. »Tisti, ki raziskujejo zakone narave, sodelujejo s Stvarnikom, ko oblikujejo nova dela. Izvirnost je v vračanju k izvoru,« je dejal.

V drugi polovici 19. stoletja je Gaudí veljal za arhitekta, ki je najbolj ustvarjalno spremenil podobo Barcelone. Med letoma 1898 in 1916 je zgradil svetovno znane umetnine: hiše Calvet, Batlló in Milà, palačo Güell, park Güell, kripto kolonije Güell

Kazalo

1. Satoko Kitahara (1929–1958)	7
2. Antoni Gaudí (1852–1926).	10
3. Martin Luther King (1929–1968)	13
4. Sv. oče Damijan (1840–1889)	16
5. Madeleine Delbrel (1904–1964)	19
6. bl. Alojz in Marija Beltrame Quattrocchi.	22
7. Filip Terčelj (1892–1946)	25
8. Marthe Robin (1902–1981)	28
9. Bl. Karel de Foucauld (1858–1916)	31
10. Henri J. M. Nouwen (1932–1996)	34
11. Bl. Klara Luce Badano (1971–1990).	37
12. Aleksander Men (1935–1990)	40
13. Dr. Jérôme Lejeune (1926–1994)	43
14. Škof Boleslav Sloskans (1893–1981)	46
15. Julijana Kavčič – Snopkova mama (1895–1980).	49
16. Catherine de Hueck Doherty (1896–1985).	52
17. Sv. Favstina Kowalska (1905–1938)	55
18. Pierre Goursat (1914–1991)	58
19. Sestra Emmanuelle (1908–2008)	61
20. Sedem francoskih trapistov iz Tibhirina (†1996)	64
21. Nadškof Alojzij Šuštar (1920–2007).	67
22. Bl. Elizabeta od Svete Trojice (1880–1906).	70
23. Belgijski kralj Baldvin (1930–1993).	73
24. Ety Hillesum (1914–1943).	76
25. Enrica Plebani (1960–1990)	79
26. Robert Baden-Powell (1857–1941)	82
27. Bl. Lavra Karmen Vikunja (1891–1904)	85
28. Jože Plečnik (1872–1857).	88
29. Antonietta Meo (1930–1936)	91
30. Bl. Franc Jägerstätter (1907–1943)	94
31. Chiara Corbella Petrillo (1984–2012).	97

OBRAZI VERE
Šmarnice za odrasle
Darja Šneberger Brežnik

Jezikovni pregled: Ana Pavlek
Korekturno branje: Lejla Križanič Krk
Grafična priprava: Brane Beno, Družina d. o. o.
Oblikovanje naslovnice: Benjamin Štefe, Družina d. o. o.
Za založbo: Tone Rode
Izdaja: prva
Naklada: 1400
Natisnila tiskarna Dravski tisk d. o. o., Maribor
Ljubljana 2013

Slovenski katehetski urad je na temelju mandata (št. 098/11, 15. 4. 2011), ki mu ga je dodelila Slovenska škofovska konferenca, izbral in pregledal šmarnice OBRAZI VERE kot priporočeno šmarnično branje za odrasle v letu 2013.

Revija Božje okolje že več kot deset let prinaša rubriko Obrazi vere.

V njej so predstavljene osebne zgodbe povsem običajnih ljudi, ki so pustili, da je Bog iz njihovih življenj napravil tisto najboljše.

Niso bili popolni, so pa skozi vzpone iz padce iskali božjo smer in s tem spreminjali svet.

Letošnje šmarnice vsebujejo 31 življenjskih zgodb. Slovenski arhitekt, čilenska najstnica, svetovno znani genetik in številni drugi izjemni posamezniki nas v njih spodbujajo, da tudi sami postanemo »obraz vere« in po Marijinem zgledu vsak dan znova sklenemo prijateljstvo z Bogom.

9 789612 229542

8,50 EUR

ZALOŽBA
DRUŽINA

SŠK - SKU